

საქართველო

სურათებიანი ლამაზება

გაზეთის № 103

ლამაზების № 19

კვირა, 8 მაისი, 1916 წ.

საქართველოს
საბჭოთაო
დემოკრატიული
რევოლუციური
პარტია

იროღრონ ევლოშვილი

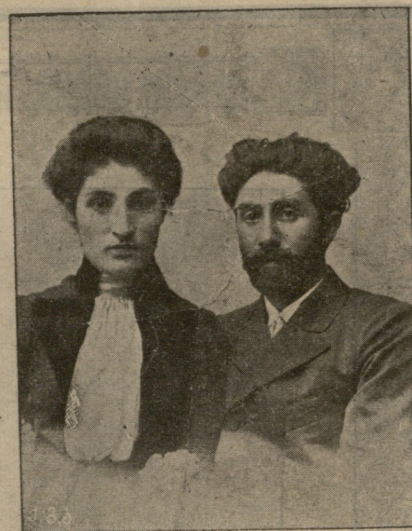
* * *
სულ არ მიესტორი გაზაფხულის ვარდს, ზამბახს, იას
და არ ვიგონებ სინანულით ბუღბუღლთა წკრიალს.
როგორ ვიგლოვო ყვავილთ გლოვა, დაძაბუნება,
მათზე შემხმარი დილის ცვარი, ველთ გახუნება,
როს ყვავილის წილ კვლავ იმედი მიღვივის გულსა,
როს ბუღბუღლის წილ მეგობართ ხმა ესმის მამულსა,
როს ხალხის გულში სიმართლის ხმა დღეს იფურჩქნება,
ჰსუსხავს ზამთარი, მაგრამ იგი მაინც არ ქცნება!

ი. ევლოშვილი.

ირ. ევლოშვილი კუბოში. (ს. ერისთავის ნახატი).

ირ. ევლოშვილი მეუღლითურთ.

ირ. ევლოშვილი ახალგაზრდობაში.
(სემინარიის I კლასში).

ია ეკალაძე, ირ. ევლოშვილი, შიო მღვიმელი.

გურული ნანა

იენანა, ვარდო ნანა, იენანინაო.
 კარგად ვიცი, ჩემო კარგო, ვინც შეგაშინაო!
 მტარვალეების მათრახებმა ჩვენ დაგვაფრთხინაო,
 ტყეში თოვლზე გირწებ აკვანს, იენანინაო!
 იენანა, ვარდო ნანა, იენანინაო,
 რა გაქამო, ჩემო მტრედო ძუძუ დამიდნაო!
 რაც გვებადა მათ წაიღეს, აგვიკლეს ბინაო,
 უსახლკაროდ დავრჩით, შვილო, იენანინაო!
 იენანა, ვარდო ნანა, იენანინაო,
 მამაშენსა მათრახებმა სისხლი აღინაო!
 თოკით შეკრეს და შებოჭეს, იენანინაო
 ჯაშუშს ვერსად დაემალა, ბევრიც ირბინაო!
 იენანა, ვარდო ნანა, იენანინაო,
 შენმა უფროსმა ძმამ ხმლის ქვეშ ამოიგმინაო!
 უფროსი და... რაღა გითხრა, იენანინაო,
 შენც გული გადმოგიბრუნდა, არ დაგეძინაო!
 აღარ არი, შვილო, ჩენი საწყალი კერაო,
 გულქვა მტერმა მოგვარგუნა ეს ბედისწერაო.
 სად გაგათბო, რა გიშველო? შენ გენაცვალეო!
 ჯერ ტკბილი არ გიგემნია, მწარე დალიეო.
 იენანა, ვარდო ნანა, იენანინაო,
 უყურე ჩემსა ცრემლებსა, თოვლზე დაიბნაო
 იენანა, ანგელოზო, შევ-თმა ხუჭუჭაო,
 ახლა კიდევ ფულებს გვთხოვენ, აკვირე მუჭაო.
 ხარჯი უნდა გადგახადოთ მთის და ბარისაო,
 თუმც გაგვხადეს მეზობელი ტყის ნადირისაო!
 მაშ გავეყიდოთ, შვილო, შენი აკვანი, მჩვრებიო,
 შენის ცრემლით გავახაროთ მოსისხლე მტრებიო.

თუ არა და,—ჩენი სისხლი მათთვის მზათ არიო,
 დაიხსომე, ჩემო შვილო, ეს გლოვის ზარიო!
 იენანა, ვარდო ნანა, იენანინაო,
 როცა, შვილო, გაიზრდები მოძებნე ბინაო!
 მის ნაფერფლზე მედიდურად ტურფა, დარბაზიო
 იქ იდგება ამაყურად, კოხტა, ლამაზიო!
 მას ვერაფერ ხელს ვერ ახლებს,—მტარვალს ეკუთვნისო,
 მხოლოდ ჩენი ქოხი იყო ღირსი წიხლის კვრისო.
 მანამდე-კი იენანა, ვარდო ნანინაო,
 როგორც მხეცებს, ჩემო კარგო, ტყეში გვაქვს ბინაო!
 იენანა, ვარდო ნანა, დაგვცახის ქარიო.
 მწამს, რომ, შვილო, დაიქროლებს ხვალ სხვა ნიავიო.
 ის იქნება განთიადის წინამორბედიო,
 ჩვენ ტანჯულთაც გაგვიღიმებს ერთხელ სხვა ბედიო.
 იენანა, ვარდო ნანა, იენანინაო,
 დაიხსომე, რომ მტარვალმა აგვიკლო ბინაო!

ირ. ევლოშვილი.

გარდაცვალებულ მეგონის შვილები
ვანო, თამარ, ბეტა, თინა ხოსიტაშვილები, ღისწული ფ რნ. ოზ.

იროდიონის დედა ევლო.

ეჭ ალაზანო!

ეჭ, ალაზანო ობოლო,
 ტიალო მინდორ-ველოო,
 ვალმა ნაფანტო ფირუზო,
 გამოღმა საყვარელოო,
 შენც მინდერის იავ-ჯერანო,
 ვერხვო, ჩონგურო ქარისა
 ციფო გომბორო ნართავო,
 ნაქარგო ეთერ ქალისა!
 ზშირადა გხედავ სიზმარში,
 ნეტავ თუ გნახავ ცხადათა,
 ან იქნებ მოგვედე შორს თქვენგან,
 უდროვოდ, ძალის-ძალათა!
 გნახავთ,—ვერ გნახავთ, მანდ თუ აქ
 მოგვედები ბორკილიანი,
 რა უყოთ აქ თუ საფლავეზე
 არ გადმეშლება იანი;
 მის ნაცვლად ქარი დამღმუვლებს,
 მე, ქარი ჩრდილოეთისა,
 ოხერ მკვდარს თოვლი დამმარხავს,
 ვითომც ცრემლია დედისა,
 მაგრამ სიკვდილი სიცოცხლედ
 მაშინ მე გადამეცვლება
 თუ სამარეში ჩემს ბორკილს
 თქვენიც ზედ დაეკეცება.
 მაშინ აყვავდეს ალალდეს
 მინდორი ეხლა ვერანი,
 ვახტება, შეპკრავს კამარას
 თავისუფალი ჯერანი.
 ეჭ, ალაზანო ობოლო,
 ვერხვო, ჩონგურო ქარისა,
 რაღა ვინანო თუ ასე
 ვიყო დამხუჭი თვალისა.

ირ. ევლოშვილი.

ევლოშვილი და რუს-იმერელი.

იროდიონ ევლოშვილის ხსოვნას

სძინავთ ყვავილებს, სძინავთ ტკბილად მაისის ღამეს,
 ვერცხლის ფერ შუქით შეუღებავს მიდამო მთვარეს
 და დაჰხარინ ვარსკვლავები სამშობლო მხარეს,
 მისსა მშვენებას საუცხოვოს და სინარნარეს.

ლალობს ბუნება ისმის ფშვინვა ვარდის საამო
 შენ კი კვენსოდი საკუთარის სიმღერის გამო...

კვენსოდი ვიდრე სიყვარულით გითრთოდა სული
 ერის ბრწყინვალე მომავალით მარად მოხიბლულს;
 მაგრამ შეშურდა თვით კვენსაც კი შავს ბედის წერას,
 მოხვდა ისარი სასიკვდილო გულს დაწყლულეხულს...

ქნარი.

გურიას

ბულბული რომ ვყოფილიყავ,
 არ დათმობდი მე შენს ქალებს,
 მაგრამ ჩანგით დაგიკოცნი
 შორიდანაც ღამაზ თვალებს!
 გადავიწვენ, ტურფავ, მკლავზე,
 დაგამღერებ ივენანას,
 გულში ვარდად ჩავატარებ,—
 სულში, როგორც ცის მანანას!
 ორ ქედს შუა ჩანასკულო,
 დაფენილო მთის კალთაზე,
 ხან ზეცისკენ ატყორცნილო,
 ხან გაშლილო დაბლა ბარზე;
 ხან მწუხარედ ნისლ დაკრულო,
 წუთის შემდეგ—მოლიმარე,
 მთა რომ მალლა ელვას გაჰკრავს,—
 ძირს იციანის არე-მარე!
 ასე იცის სატრფოს გულმაც
 ხან ღელავს და ხან წყნარდება,
 ხან მოხსლტება საკოცნელ ტუჩს,
 ხან-კი—მკერდში ჩაეკვრება!

შე კოპწია ქალთ-ეთერო,
 ჩანგის სიმო, ჩანგის გულო,
 არწივის ფრთავ ღრუბლის თავზე,
 იადონის კრიმანქულო!
 ერთო ვარდო, მაგრამ ათას
 ყვავილების თაიგულო.
 ცრემლს და სისხლზე ხელ-მეორეთ
 ისევ წელში გამართულო!
 ჩანგის სიმებს შემოვარტყავ
 პოეტის ძღვნად მე შენს ქალებს,
 საქართველოს მარგალიტო,
 დაგიკოცნი ღამაზ თვალებს!

ირ. ევლოშვილი.

ირ. ევლოშვილი.

***
 შრომა.. თელის ღერა.. სიღარიბე.. ძუნწი ცხოვრება,
 და ჩემს გარშემოც ჩემებრივი უბედურთ კრება;
 უსიხარულოთ დაღეულნი წარსულნი დღენი,
 და მომავალიც უიმედო, ნაღველათ მჩენი...
 ოხ, ღმერთო, ღმერთო! ნუ თუ ტანჯვას არ აქვს სიზღვარი?!
 ის ღმერთი იყო, რომ მიჰქონდა წამების ჯვარი!

ირ. ევლოშვილი.

იროდროს

სამშობლოს-კილო ბულბულო,
 შიკრიკო გაზაფხულისა,
 ზე-შთაგონებაე სულდგმულო,
 კავშირო სიყვარულისა,
 სიცოცხლის სასო-ნუგეშო,
 ჩონგურო ერის გულისა—
 რამ დაგადუმა, რას ფიქრობ,
 ფსალმუნო სიხარულისა?

განა მოკვდება ის თესლი,
 რაიც შენ დაგიტესია,
 რაც თვალ-უუჟუნა იაზე
 და მზეზე უტურფესია?
 შენ იყავ ზეცის მუშაკი,
 ჩაგრულ მოძქეთა მესია
 შენი ცრემლი და გოდება,
 სიცილზე უკეთესია.

დე ნუ ისმინოს ქვეყანამ
 შენი კენესა და გოდება,
 შენი ტანჯული სამშობლო
 ნურავის შეეცოდება,—
 შენი ციური სიმღერა
 მომავალს მოავგონდება.

მაშინკი შენი ნაღვაწი
 გაიფურჩნება მდებოზე
 და საუკუნოდ იმღერებ,
 საყვარელ საქართველოზე!

დარია ახვლედიანისა.

თავარ-ყვავილი

შემოდგომის დილითა აპყვავდება სოსანი
 ჰშვენის როგორც მეფესთან ქალი-გვირგვინოსანი.

ჰშვენის როგორც კრებაში ქალწულ ქალის თვალები,
 როგორც მთვარის ღიმილზე მყინვარის მწვევრვალები..

როცა ღამემ დასცალოს ნამის ლურჯი თასები
 აესხმება კაბაზე ლალი და აღმასები...

მზიბლავს მისი ღიმილი და თვალები გედური
 ალვისხიან ტანზედა,—სხივთა ოქრომკედული!

გაზაფხულის ყვავილებს მიჯობს ობლად შთენილი
 შემოდგომის დღესავით ნაზი და მოწყენილი..

მან არ იცის: ბაღაში, აყვავილდა რისთვისა,
 ან როდის დაუბერავს ქარი ენკენისთვისა..?

ფერად სიზმრებს შეუცვლის ფრთა-ნარნარი სიკვდილი,
 და ცისკრისას იხილეთ მქნარი და ფერ-მიხდილი..

ნუკრი გამოიტორებს სევდიანად მზირალი
 და ცრემლად დაეფრქვევა ნისლი ჩამომტირალი...

ვინ მეტყოდეს: ყვავილნი, მალე რისთვის ქენებიან,
 ან, მეორე გაზაფხულს, კიდევ აპყვავდებიან?!

გ. ლეონიძე.